

תפילה (25)

כפופים", עליו לכוון: רבונו של עולם, כמו שזקפת את קומתי, יהי רצון שתזקוף את קומתו של כל עם ישראל בעיני אומות העולם.

ספר "עבודה שבלב"

ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם מלביש ערומים
על האדם להודות לה' אשר נטע בו רגע טבעי של בושה וצניעות עצמו בלבוש, שבזה מותר האדם מבעלי חיים, וסימן שלם יש בשו"ע (או"ח סי' ב') דין לבישת הבגדים. כתב ספר "ארצות החיים": כשברא הקב"ה את האדם, לא ערום בראו, אלא התייצב כמו לבוש בשפיר ושליא, לפיכך לבבו יבין שאין שבחו להיות ערום, ואף לא יגלה מקומות המכוסין שבגופו והם המקומות שצריך ליטול ידיים שם.

רב רובין זצ"ל "בספרו טללי אורות ביאור התפילה"

ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם מלביש ערומים
קרה לנו פעם שהגענו לבית הכנסת ושכחנו את הכובע? איזה ביזיונות, איזה הנאה היתה לך חצי שעה קודם. נתאר לעצמנו ששכחת בגד יותר חיוני, איזה חסד זה שיש לנו חולצה, מכנסיים. כשאנו מודים להשי"ת "מלביש ערומים", איננו רק מודים על עצם הבגד, אלא על עצם העבודה שאנחנו לא ערומים, וכלשון הברכה "מלביש ערומים", ופירושה: אני מודה על עצם ההנאה הזו שאני לא ערום. כשאנו באים להודות על הלבוש, נודה על ההנאה שאנחנו לובשים חולצה, מכנסיים, עניבה וכו', גם זה עצום. אך נוסח הברכה הוא על עצם הלבוש, על ההנאה שיש לנו מכך שאיננו מסתובבים ערומים, כך מידי יום ביומו, שמונה עשרה שעות ביממה. נתאר לעצמנו שהיינו צריכים להתהלך שמונה עשרה שעות ללא בגדים. איזה סבל היה לנו, על ההנאה הגדולה הזו שאיננו ערומים, עלינו לתת שבח מיוחד. בהכרה זו ישנו שבח נוסף. הבגדים של האדם מבטאים את הפנימיות שלו. הבגדים של האדם אומרים אם הוא תלמיד חכם או עם הארץ. בברכת "מלביש ערומים" יש עומק גדול. אדם שהוא ערום, הוא ערום מהכבוד שלו, הוא מבוזה. במצב זה הוא כולו חיצוניות ואין בו שום ביטוי לפנימיות. לנשמה שלו אין שום ביטוי חיצוני, הוא רק גוף. כי רק בשעה שהלבוש מכסה את הגוף ונותן ביטוי לפנימיות, רואים את פנימיות האדם.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "נפש שמשון, סידור התפילה"

ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם מלביש ערומים
הבגד מכבד את האדם
בספר "עולת התמיד" מובא, שהמילים "מלביש ערומים" צריך האדם לכוון להודות להקב"ה שהמציא

ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם מתיר אסורים
אנו יכולים לזוז, לרוץ ולקפוץ, ולהרים את היד לכל הכיוונים, איזה תענוג. האם ראיתם פעם מישהו צולע, איך כל תנועה אצלו היא כקריעת ים סוף? ואנחנו רצים לאוטובוס בלי בעיות, יש אנשים שלא יכולים להזיז את היד, מה אני עושה עם היד שלי? מזיז אותה לכל כיוון, מעלה ומוריד, ללא כל קושי. היד הזו, יכולה לקשר אותך ישירות אל השי"ת.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "נפש שמשון, סדור התפילה"

ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם מתיר אסורים
אמרו חז"ל (פסחים כה). סנדא בסדני מדויל, פירוש: נגר עושה סיד לשום בו רגלי אסירים, מהרמת ידו וממלאכתו משתלם שכר, כשנמצא גנב (רש"י). והוא שאמר ריב"ז לתלמידיו לפני מותו (ברכות כה): שאם ה' אוסרני, איסורו עולם. והיינו שנשמת האדם מתגלגלת בחי, בצומח ובדומם. וזה שמברכים: "ברוך... מתיר אסורים" שמשבחים ומודים לה' שמתיר אותנו מגלגול.
רב רובין זצ"ל בספרו "טללי אורות ביאור התפילה"

ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם מתיר אסורים
פעם חשבנו על הברכה השגורה בפינו: "ברוך אתה ה'... מתיר אסורים" הייתי במטה אסור וקשור, והקב"ה התיר אותי מן הכבלים שלי, האם מישהו חשב פעם מה פרוש להיות בכלא, בלי שיאפשרו לראות את צבע השמים? מי, שלא עלינו, צריך לשכב בבית חולים כמה שבועות, מרגיש היטב מה זה להיות כלוא. הרה"ק רבי סלימאן מני אומר: כמה הלכו לישון בריאים וקמו חולים. אדם הולך לישון ואינו יכול לזוז, והקב"ה משחרר אותו. הוא לוחץ על 'שלט' מלמעלה: קום לך לעבודה, לך לכולל, תעשה משהו, ואתה קם ומסוגל לעשות.

ספר "עבודה שבלב"

ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם זוקף כפופים
קומתו של אדם היתה כפופה כל הלילה, ברגע שהוא מתעורר, הוא מתמתח ומזדקף. לא לכולם זה קורה תמיד. יש אנשים שקמים בבוקר עם גב תפוס או רגל תפוסה, וכל התיפקוד שלהם משתבש. אולי אם היו אתמול מברכים בכונה "זוקף כפופים" לא היו קמים כל כך מקופלים בצורת שאלה? אחד מגדולי הפוסקים האחרונים מביא בשם הרמ"ק, שהטעם לברכת זוקף כפופים, הוא משום שכל הנבראים נבראו הולכים על ארבע, ואילו האדם הולך זקוף. על הפסוק: "והפריתי אתכם והרביתי אתכם" (ויקרא כו. ט) כותב רש"י: בקומה זקופה. צורת האדם דומה למלאכים ולא לבעלי החיים. בספר "סדר היום" כתוב, שבשעה שאדם מברך "זוקף

מטמא את פיו, והוא מטמא את לבו.
ספר "אדרבה תן בלבנו"

הלכה: נתינת צדקה בשמחה

כתב השו"ע (יו"ד סי' רמ"ט ס"ג): אם נתנה בפנים זועפות ורעות הפסיד זכותו. ובספר פסקים ותשובות (אות ה) כתב: ומה רבה חומר הדבר לתת בפנים זועפות או כשפניו כבושות בקרקע כמתעלם מן העני, שאפילו אם נתן לעני אלף זהובים הפסיד את זכותו, שהיינו שאינו מקיים בזה כלל מצות צדקה, ועדיף דלא יתן משיטן באופן זה. ולא עוד אלא שעובר בלאו, שנאמר "ולא ירע לבבך בתתך לו" (דברים טו. יב) פסקים ותשובות יו"ד

פתגם: דרך בטוחה להתרוממות, לנסות להרים מישהו אחר
ספר "שמחלה"

חקירה: אבדה ממנו ומכל אדם

הדין הוא שתהיה אבודה גם מכל אדם, או שמעיקר הדין צריכה להיות אבודה רק ממנו, אלא שע"י שאבודה מכל אדם נעשית אבודה ממנו לגמרי, שאם אינה אבודה מכל אדם יכול אדם אחר להחזיר לו. (חידושי ר' שמואל ב"מ ספר "קובץ יסודות וחקירות" עמוד קטו)

סיפור: טובה ורעה

מן המקובל, כאשר אדם שואל את רעהו לשלומו והלה עונה לו: ברוך השם, משמע: שלומו טוב, ואילו כשהוא עונה תשובה סתמית: כך... משמע: לא הכל אצלו כשורה. דבר זה מרומז בדברי חז"ל: כשם שמברכים על הטובה, כך מברכים על הרעה. 'כשם', אם אדם אומר: ברוך השם, משמע: מברכים על הטובה, ואילו 'כך', אם הוא עונה סתמית 'כך', משמע: שמברכים על הרעה.
ספר "חד וחלק" חלק ג' (דף קצ)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, אברהם בן רבקה מאיר בן גבי זווירה, ששא בנימין בין קארין מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, פייגא אולגה בת ברנה, יוסף בן מייכה, רבקה בת ליוה, רישוד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, יעקב בן אסתר, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, רפואה שלימה ולידה קלה לרבקה בת שרה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זרע של קיימא לחניאל בן מלכה ורות אוריליה שמחה בת מרים. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלה, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים.

את הבגדים. לפני חטא אדם הראשון נאמר: "ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו" (בראשית ב. כה). האדם מצד עצמו לא היה צריך בגדים. כשאין לו שום חטא, הוא אינו מתבייש בכך שהוא ערום. האר"י ז"ל מבאר, שבבגד יש לחיצונים אחיזה ותפיסה. רואים את זה בחוש, אנשים רבים הסטרא אחרא שלהם היא בבגדים. גבורתו של האדם היא: "הסירו הבגדים הצואים מעליו.... והלבש אותך מחלצות" (זכריה ג. ד). בגד ולבוש הם שני דברים שונים. בברכת "מלביש ערומים", אנו מבקשים מאת ה' לבוש ולא בגד. מודים להקב"ה על עצם הבגד המכבד את האדם ואת צלם אלוקים שבו. זו התודה שלנו כשיש לנו בגד, הבורא עולם דאג ללבוש שלנו. הוא דואג שהלבוש יהיה נקי, ושלא תהיה בו צרעת. עלינו להודות לו על כך מכל לבנו, ולבקש, כפי שכותב בעל סדר היום: רבונו של עולם, יהי רצון שתלביש אותי בגדי ישע צדקה ותעטני, והסר מעלי את הבגדים הצואים, המעכבים אותי לעבוד אותך יתברך.

ספר "עבודה שבלב"

מלביש ערומים... הנותן ליעף כח

מובא ב"שער הכונות" שעל ידי מה שאדם חוטא מפשיטים מעליו לבוש הקדושה ומלבישים לנשמתו לבוש הקליפה, בגדים צואים. והכל הוא לפי ערך החוטא, כי אם החטא הוא קל, נחלש כח לבוש הקדושה של נשמתו, אבל אינו מסתלק מעליו לגמרי, ואם החטא הוא חמור, מסתלק הלבוש מעליו לגמרי. וכנגד שתי בחינות אלו נתקנו ברכת "מלביש ערומים" וברכת "הנתן ליעף כח" הנה בכל הלילה כאשר האדם מפקיד את נשמתו, בבוקר היא מתחדשת, ומי שנסתלק לבושו לגמרי, נותנים לו בבוקר לבוש חדש, ועל כך מברכים "מלביש ערומים". ומי שיש לו לבוש אלא שנחלש, בבוקר נותנים לו כח בלבוש ההוא, ולזה תקנו ברכת "הנותן ליעף כח".

רב רובין זצ"ל "בספרו טללי אורות ביאור התפילה"

מוסר: טומאת הלב

אדם העובר במודע על עבירות שבין אדם למקום, נחשב בעיני הבריות כרשע ופורק עול ונדחה בשל כך. משום מה, אדם החוטא בעינינו שבין אדם לחברו אינו מקבל יחס כמותו. ה"אהבת ישראל" כתב על כך: אלו היה אדם רואה את חברו לועס בשיניו בשר נבלה וטרפה, שקצים ורמשים מבוקר עד ערב, ודאי היה מתועב בעיניו משום כך, שהרי הכתוב צווח ואומר: "אל תטמאו בכל אלה" (ויקרא יא. מג), והוא מטמא את עצמו בידים. ואיך לא יבין שכאשר הוא נושא בלבו טינה על חברו וחושב מחשבות שנאה עליו מבוקר עד ערב, מטמא הוא את לבו, שנברא כדי לחשוב בו מחשבות טהורות וקדושות? הלא הכתוב צווח ואומר: "לא תשנא את אחיך בלבבך", ובמה הוא עדיף מהאוכל בשר נבלות וטרפות? אדרבה, הלה

